

Usnesení

Krajský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 5. března 2024 **odvolání obžalovaného Ing. R. Š.**, MBA, narozeného v , proti rozsudku Okresního soudu v Mělníku ze dne 2. října 2023, číslo jednací 2 T 76/2020-818, a rozhodl

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného **zamítá**.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný Ing. R. Š., MBA **uznán vinným** přečinem týrání zvířat podle § 302 odst. 1 písm. b), odst. 2 písm. b), odst. 3 tr. zákoníku, kterého se dle skutkových zjištění prvního soudu dopustil tím, že v období **od roku 2017 do 9. 4. 2019 jako chovatel a v období od 13. 9. 2017 do 26. 9. 2018 jako jednatel** společnosti , spol. s r.o. (v současné době v likvidaci), IČ , choval v obci , okr. , koně v počtu minimálně 32 kusů mimo jiné v ohradách, které jsou viditelné z veřejně přístupné cesty, nezajistil dostatečně početný a odborně způsobilý personál odpovídající za péči o zvířata, po řadu měsíců nezajistil dostatečné a kvalitní krmivo, a to zejména v zimním období, včetně napájení, a tím došlo ke značnému výživovému deficitu koní a k trvalým následkům koní hříběcího věku projevujících se ve zpomalení růstu a vývoje, nezajistil potřebnou veterinární péči o koně, nezajistil potřebnou péči o zuby a kopyta zvířat, kdy nedocházelo ke korekturám kopyt, čímž došlo k nevratným patologickým změnám končetin, a k neléčeným problémům pohybového aparátu koní a dále k deformitám kopyt vykazujících znaky směřujících k trvalému poškození, choval koně v nevhodných podmínkách, kdy boxy koní nebyly dlouhodobě řádně čištěny, nedostatečně zabezpečil koně před zimou a chladem a v důsledku výše uvedeného jednání zavinil samovolné zmetání klisny i úhyn hříběte, nezajistil ohrady proti úniku koní, v důsledku čehož koně opakovaně utíkali z výběhů a došlo k úhynu kobyly, kdy tato upadla a zlomila si pánev, další kobyly s hříbětem utekla z řádně nezabezpečeného výběhu a utopila se i s hříbětem ve strouze, dále březí kobyly utekla na silnici, kde došlo k jejímu úhynu, přičemž v důsledku nedostatečné výživy kobyly rodily neživotná slabá zvířata, které nebyly schopné kojit a hříbata pro absolutní podvýživu uhynula, dále musela být z důvodu podvýživy a vyčerpání utracena klisna jménem a nepojmenované hříbě z klisny , dále neposkytnutím odpovídající veterinární péče způsobil trvalé následky koně spočívající v chronickém schvácení kopyt, koně spočívající ve zranění pravé hrudní končetiny, nepojmenované klisny ze , která v důsledku zásadních nedostatků při zanedbání péče se svojí velikostí odpovídala 2-3 měsíčnímu hříběti, koně spočívající ve špatném výživném stavu, klisny spočívající ve velmi špatném výživném stavu, klisny spočívající v jen nepatrně lepším výživném stavu, a tohoto jednání se dopouštěl přesto, že byl na nedostatky v péči o koně opakovaně upozorňován ze strany ošetřovatelky B. M. , které neposkytoval dostatečné finanční prostředky pro zajištění péče o koně, a ze strany veterinárních inspektorů Krajské veterinární správy Státní veterinární správy pro Středočeský kraj a následně mu bylo dne 9.4.2019 6 koní odebráno a tito byli umístěni v náhradní péči.
2. Za to byl **odsouzen** podle § 302 odst. 3, § 67 odst. 2 písm. a) a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku k peněžitému trestu ve výši 150 denních sazeb po 1 000 Kč v celkové výši 150 000 Kč. Podle § 74a odst. 1 tr. zákoníku byl obžalovanému současně uložen trest zákazu držení a chovu zvířat spočívající v zákazu držení a chovu koní v trvání 4 let a podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku i trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu, či prokuristy právnické osoby

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kulhavá

s předmětem činnosti spočívajícím v držení a chovu koní i osoby jednající na základě plné moci za právnickou osobu s předmětem činnosti spočívajícím v držení a chovu koní v trvání 4 let.

3. Proti rozsudku podal **obžalovaný včasné odvolání**. Prostřednictvím obhájkyne namítá, že ačkoli se rozsudek soudu I. stupně na prvý pohled zdá být odůvodněn, obžalovaný má za to, že se okresní soud nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. I nadále přetrvávají pochybnosti o správnosti skutkových zjištění a přijatých právních závěrech. Z napadeného rozsudku lze dle obžalovaného seznat značnou účelovost argumentace I. soudu, kdy důkazy podporující obžalobu tento hodnotí bez náležitého rozboru jejich věrohodnosti a důkazy hovořící ve prospěch obžalovaného hodnotí jako nevěrohodné a nelogické. Je přesvědčen, že si soud I. stupně ještě před hodnocením všech provedených důkazů předem vytvořil určitou vlastní konstrukci skutku, do které pak dosazoval pouze skutečnosti či argumenty podporující tuto konstrukci namísto toho, aby postupoval v souladu se zákonem. Dle obžalovaného prvý soud nehodnotil provedené důkazy způsobem předpokládaným v ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu, zpochybňuje závěr soudu o shodnosti závěrů kontrol SVK a znaleckého posudku, napadený rozsudek považuje za nepřehledný, neboť neobsahuje úvahy, kterými se prvý soud řídil při hodnocení provedených důkazů a rovněž prvému soudu vytýká, že se nevypořádal s uplatněnými námitkami obhajoby. Takový postup považuje za vadný a v rozporu se zákonem. Poukazuje i na to, že pokud lze v trestní věci dospět na základě provedeného dokazování k několika co do pravděpodobnosti rovnocenným skutkovým verzím, je povinností soudu přiklonit se k té z nich, která je pro obžalovaného nejpriznivější, to znamená, která povede k jeho zproštění z důvodů uvedených v § 226 písm. a) nebo c) tr. řádu. Nedodržením této povinnosti pak soud porušuje princip rozhodování *in dubio pro reo* a tím i zásadu presumpce nevinny dle čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. V závěru podaného odvolání zpochybňuje uložený trest, který považuje za nepřiměřeně přísný. V podrobnostech odkazuje na doplněk odvolání a navrhuje, aby odvolací soud podle § 258 odst. 1 tr. řádu napadený rozsudek zrušil a sám rozhodl o tom, že se obžalovaný podle § 226 tr. řádu zprošťuje obžaloby, event. aby podle § 259 odst. 1 tr. řádu věc vrátil soudu I. stupně.
4. V poměrně obsáhlém **doplňku odvolání** v první řadě obžalovaný argumentuje tím, že registrovaný chovatel ██████████ spol. s r. o. v likvidaci (dále jen ██████████) choval koně výhradně plemene anglický plnokrevník, přičemž právní úpravou je vyžadováno, aby každý kůň tohoto plemene byl vybaven čipem sloužícím k jeho jednoznačné identifikaci. Pokud tedy měli všechny koně v rozhodném období ze zákona provedeno čipování, přičemž nikdy nikdo netvrdil, že by byť u jediného koně byla tato povinnost porušena, pak jediným rozumným vysvětlením, proč v popisu skutkových zjištění nejsou jména koní uvedena, je to, že se jedná o zvířata jiného majitele nebo chovatele než je ██████████. V rozhodném období přitom bylo v areálu ██████████ ustájeno několik desítek koní, několika plemen, od různých majitelů, přičemž v řadě případů se jednalo o koně majitelů v ekonomických problémech, či o staré klisny, které do péče hřebčína poslal jejich majitel na dožití, nebo šlo o koně s chronickými zdravotními problémy, či dokonce se jednalo v jednom případě o přesun celého stáda koní z nevyhovujících podmínek, ve kterých koně strádali a po svém příchodu tak také vypadali. V této souvislosti zmiňuje zejména majitele Ing. J. ██████████ A. ██████████, který si nakonec dva koně odvezl, jedna klisna v ██████████ uhynula. Touto klisnou, která upadla, zlomila si pánev a následně uhynula, byla klisna ██████████. Po celou dobu však o své koně zajišťoval péči Ing. A. ██████████ sám, přičemž ovšem konzumoval seno a jádro ██████████, stejně tak i slámu jako stelivo. Obžalovaný je přesvědčen, že zdravotní stav těchto koní ani neplacení veterináři není v žádném případě přičitatelné jeho osobě. Další v rozsudku nepojmenovanou klisnou byla stará a z chovu i jezdeckého provozu vyřazená kobyla jménem ██████████ v majetku ██████████ v ██████████, kterou její majitel nechal v ██████████ ustájit proto, aby ji umožnil dožít v ohradě a nikoli uvázanou v boxu. Tato trpěla celou řadou chronických neduhů, špatně se pohybovala. Její utrpení bylo výsledkem těchto chronických neduhů spojených se stářím zvířete a nikoli snad špatnou péčí o něj. Dalším nepojmenovaným a anonymním zvířetem, které trpělo chronickými

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kulhavá

neduhy a zejména silným kulháním byl valach [REDACTED], který byl v osobním majetku obžalovaného (obžalovaný byl jeho majitelem nikoli chovatelem), kterého koupil jako nevyléčitelně kulhajícího ve věku 7 let a v [REDACTED] byl utracen nikoli z důvodů zanedbání péče, ale pro chronické neduhy spojené s jeho stářím. Dalším koněm byl valach [REDACTED], který byl v péči svědkyně M [REDACTED] a který byl majitele V [REDACTED] L [REDACTED]. Skupinou koní plemene anglický plnokrevník byli koně v nepříliš dobrém a výživovém stavu majitele J [REDACTED] S [REDACTED]. Dvojici výživově jednoznačně nejhorších zvířat byla v rozhodném období dvojice koní zachycených na fotografii, kterou do spisu založil sám obžalovaný (čl. 573-575), kdy jeden z nich se jménem [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] není anglický plnokrevník, proto také není očiťován a není a nikdy nebyl v majetku chovatele [REDACTED] a druhým je kůň neznámého plemene jménem [REDACTED], který sloužil jako životní druh koně [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] trpěl dle obžalovaného všemi existujícími chorobami, nebyl schopen se sám postavit, vyžadoval takřka stálou péči a dozor, proto byl umístěn v jedné z mála ohrad, která je dostupná z cesty. Jednalo se o zvíře jednoznačně v nejhorším zdravotním stavu v areálu, přičemž inspektoři Krajské veterinární správy (dále jen KVS) o tomto koni odmítli udělat i byť jedinou zmínku, a to přesto, že jeho zdravotní stav byl původcem minimálně 90% všech trestních oznámení a volání na l. 158. Oba posledně jmenované koně nikdy [REDACTED] nevlastnil, ale od roku 2006 byly v majetku I [REDACTED] P [REDACTED]. Hovoří-li rozsudek o kobyle, která utekla ze zabezpečené ohrady a i s hříbětem se utopila ve strouze, pak se ve skutečnosti jednalo o dvě kobyly, přičemž za jejich útekem nebyla nezabezpečená ohrada, ale naopak to, že obě byly do strouhy zahrnány dvěma psy plemene rotvajler, kteří utekli svému majiteli panu L [REDACTED], provozovateli koňského dvora [REDACTED] [REDACTED], který je vzdálený cca 2 km od areálu pastvin v [REDACTED]. Obžalovaný tehdy vyhověl prosbě L [REDACTED] a souhlasil s dohodou o narovnání, kterou ovšem L [REDACTED] nikdy nenaplnil. Všechny v rozsudku nepojmenované a blíže nespecifikované koně pak obžalovaný podrobně s uvedením jejich jmen, chovatelů a majitelů specifikuje v bodu 21 doplňku odvolání. Koně se jmény [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] byli obžalovanému odebráni dne 9. 4. 2019 údajně proto, že obžalovaný neposkytoval dostatečné finanční prostředky ošetřovatelce M [REDACTED]. V této souvislosti zdůrazňuje, že uvedená svědkyně přestala v [REDACTED] pracovat ke dni 31. 12. 2017, nadto k datu 9. 4. 2019 se [REDACTED] nacházel již v likvidaci, takže obžalovaný nebyl v té chvíli jeho statutárním orgánem a veškeré finanční prostředky společnosti (na účtu bylo k uvedenému dni několik set tisíc korun) ovládal její likvidátor a nikoli obžalovaný. I ve vztahu k těmto koním obžalovaný v bodu 32) doplňku uvádí jména jejich majitelů a chovatelů z čehož dle obžalovaného plyne, že nikdy nebyl a není chovatelem žádného z vyjmenovaných zvířat. Dále se pak obžalovaný poměrně obsírně vyjadřuje k důvodům a příčinám utracení klisny [REDACTED] [REDACTED], která byla v prosinci 2017 zapomenuta svědkyní M [REDACTED] na pastvině a nebyla spolu se stádem ostatních březích klisen převedena do porodnice, zdravotnímu stavu hřebce [REDACTED], který trpěl tzv. dědičnou rotací kopytní kosti, proto byl svým majitelem určen již v roce 2012 k utracení, zraněním hřebce [REDACTED] [REDACTED], který si odřel kloubek kopnutím do stěny boxu a sám si způsobil ránu o velikosti cca 3x3 cm, kteréžto bagatelní poranění soud I. stupně popisuje jako zranění pravé hrudní končetiny, velikostí klisny [REDACTED], která tím, že se narodila až 25. 4. 2018, byla daleko méně vyspělá než hřebci narození v lednu téhož roku, psychickým stavem hřebce [REDACTED] [REDACTED], který je nervózní a vznětlivý kůň, zdravotním stavem klisny [REDACTED], která byla skutečně v den konání kontroly Městský úřad [REDACTED] nemocným koněm, k jejímuž léčení do [REDACTED] dorazila MVDr. B [REDACTED], stavu klisny [REDACTED], známé veřejnosti jako jedna z cca deseti nejlepších klisen v ČR, která byla velmi problematickým zvířetem z hlediska její krmitelnosti a následných kolik. Dále obžalovaný namítá, že došlo-li dne 9. 4. 2019 k odebrání výše uvedených šesti koní, jde o důkaz protiprávnosti postupu při provádění kontrol, když cca měsíc před tímto datem KVS navrhovala na základě do té doby vypracovaných protokolů o kontrole odebrání tří výše uvedených hřebců, kdy z podnětu KVS provedl Městský úřad [REDACTED] [REDACTED] důkladné místní šetření a rozhodl se návrhu nevyhovět, a to i přesto, že nakonec vydal rozhodnutí o uložení pokuty ve výši 150 000 Kč společnosti [REDACTED] [REDACTED]. Obžalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kulhavá

napadenému rozsudku vytýká jeho nepřezkoumatelnost i proto, že není nijak jasné a vysvětlené, jak je možné, že za nedbalostní jednání právnické osoby byl odpovědný obžalovaný, když jednatelem této právnické osoby přestal být již dne 26. 9. 2018 (bod 55). Namítá, že skutečnosti uváděné obžalovaným potvrdila řada svědků a soud I. stupně se s tímto nevypořádal. V této souvislosti poukazuje na výpověď svědka N [redacted], když tento výslovně dosvědčil, že Policie ČR obžalovaného vyvedla z provádění kontroly zvířat jako osobu bez právního důvodu se věci účastnit a také výslovně potvrdil, že seník [redacted] se nachází několik set metrů od areálu stájí, jakož i na výpovědi svědků J [redacted] N [redacted], P [redacted] Š [redacted], K [redacted] B [redacted], která dle tvrzení svědka Š [redacted] odmítla převzít úhradu za služby, aby nemusela vypisovat řádný doklad, či na výslovný dotaz státního zástupce uvedla, že ji MVDr. M [redacted] „doporučila“ péči o koně popořít. Namítá, že v usnesení o sdělení obvinění je poukazováno na výsledky šetření Doc. MVDr. M [redacted], Ph.D – nezávislého veterinárního experta, ačkoli správní orgán vyhověl jeho námitce tím, že jmenovanou odvolal z jakéhokoliv dalšího řízení ve věci. Zásadním způsobem pak obžalovaný namítá porušení svého práva na spravedlivý proces, neboť ve shodné věci jsou s ním vedena dvě trestní řízení, navíc se jedná o věc již rozhodnutou ve správním řízení. Zpochybňuje dále kompetenci znalce Cyrila Neumanna a to, že v areálu [redacted] nikdy nebyl a při stanovení svých závěrů vycházel toliko z fotografií a zprávy MVDr. M [redacted], kterou osobně zná. Zdůrazňuje, že fotografie koní, o nichž znalec tvrdí, že z nich vycházel (čl. 573, 574, 575) jsou fotografie koní třetích strach, obžalovaný k nim nemá a nikdy neměl žádný vztah. Znalecký posudek proto považuje za zcela nesprávný a měl by proto být vypracován znalecký posudek nový revizní. Obžalovaný dále polemizuje s úvahami prvního soudu, že byl ve sledovaném období chovatelem, rozsudek považuje za nejasný a nepřezkoumatelný, neboť není jasné, zda se jedná o dva údajné trestné činy, jeden z titulu chovatele a druhý z titulu jednatele a uvádí, že jednatelem nepřestal být dnem 26. 9. 2018, jak tvrdí soud I. stupně, tím je nepřerušeno až do dnešní doby, přestal být pouze statutárním zástupcem společnosti, když do práv a povinností statutárního orgánu společnosti [redacted] [redacted] vstoupil likvidátor společnosti (bod 72 x bod 55), který mimo jakékoliv povědomí obžalovaného komunikoval s personálem společnosti [redacted] [redacted], byl to on, kdo disponoval dostatečnou finanční hotovostí na bankovních účtech společnosti a případně mohl, na rozdíl od obžalovaného přistoupit i k prodeji zvířat. Rozsudek dále tvrdí, že přestal být chovatelem 9. 4. 2019, kdy toto datum dovozuje z toho, že v registračním systému Ministerstva zemědělství ČR nahradila společnost [redacted] [redacted] s r. o. původní společnost [redacted] [redacted] a po předložení listinného důkazu „Registrační lístek provozovny“ uvádí, že chovatelem byl v rozhodném období 2017 až 5. 4. 2019 [redacted] [redacted] a nikoli sám obžalovaný. Poměrně značnou část doplňku odvolání obžalovaný věnuje definici chovatele koňovitých bez ohledu na plemeno a definici chovatele anglického plnokrevníka. V závěru doplňku činí další návrhy na doplnění dokazování, když sám chce ve věci uvést skutečnosti dosud neznámé, dále navrhuje provedení doplňujícího výslechu svědků J [redacted] K [redacted] a M [redacted] R [redacted] a provedení nových důkazů, a to výslechy JUDr. L [redacted] Š [redacted], Ing. A [redacted] Č [redacted] a JUDr. K [redacted] J [redacted], MVDr. J [redacted] M [redacted], MVDr. V [redacted] V [redacted] zástupce likvidátora společnosti [redacted], v. o. s. a P [redacted] F [redacted], když u každého z nich specifikuje důvody, proč by tiito měli být vyslechnuti. Samostatným podáním obžalovaný navrhuje doplnit dokazování datovým nosičem obsahujícím 5 videí koní z [redacted] a jeden obrázek koně, jakož i listinné důkazy, a to konkrétně pasporthy zde specifikovaných koní, již zmiňovaný registrační lístek provozovny, článek magazínu Turf a usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 31. 5. 2022.

5. Na této argumentaci obžalovaný setrval i v rámci svého obsáhlého **vyjádření v rámci veřejného zasedání** o podaném odvolání, jehož písemná forma je součástí spisového materiálu. Ve stručnosti lze konstatovat, že obsahem tohoto vyjádření jsou námitky ohledně porušení základních zásad trestního řízení, a to konkrétně porušení zásady řádného procesu podle § 2 odst. 1 tr. řádu, argumentace, proč správní orgán vyhodnotil jeho námitku podjatostí vůči nezávislé veterinární expertce MVDr. M [redacted] jako důvodnou a proč byla správním orgánem její zpráva ze správního spisu vyňata, o čemž ovšem správní orgán nevyrozuměl ani policejní orgán, ani KVS, takže tato Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kulhavá

zpráva nakonec posloužila jako základní zdroj informací pro vypracování ústavního znaleckého posudku a teprve poté byla i z trestního spisu odstraněna. Právě neexistence této zprávy je dle obžalovaného přímým porušením zásady dle § 2 odst. 1 tr. řádu, neboť je proti němu použit důkaz, který se ve spisu v okamžiku projednání obžaloby soudem nenacházel a jedná se tedy o důkaz pořízený v rozporu s právním řádem. Další porušení zásady řádného procesu považuje v naprosto nedůvodném rozdělení rozhodného období do dvou samostatných trestních řízení, ačkoli se jedná o totožné období i koně. Poukazuje i na porušení zásady legality (§ 2 odst. 3 tr. řádu), neboť dle jeho přesvědčení během projednávání věci u soudu vplynuly minimálně tři osoby, jejichž jednání je z pohledu práva minimálně sporné a nepochybně naplňuje znaky spáchání trestného činu. V této souvislosti poukazuje na převod koní svědkyní M. [REDAKCE] z jara roku 2019, kdy již neměla se společností [REDAKCE] [REDAKCE] nic společného, na jednání Doc. MVDr. M. [REDAKCE], PhD., jehož se měla dopustit vůči svědkyni K. [REDAKCE] S. [REDAKCE], když výslovně uvedl, že tato měla jmenované vyhrožovat, aby ve věci nesvědčila, neboť by mohla mít problémy, na jednání likvidátora s tím, že když vstoupila společnost dne 26. 9. 2018 pravomocně do likvidace, likvidátor v rozporu s právní úpravou činil úkony vlastním jménem vůči bance a převedl kompletní zůstatek hotovosti mimo dispozici jednatele a zároveň zablokoval veškeré dispozice s koňmi pro společnost, je tak nepochybně odpovědný za rozhodnutí o pokutách společnosti za porušení péče o zvířata minimálně tím, že se nijak nepodílel na péči o zvířata v majetku společnosti a nikdy nevyužil svého práva podat řádné opravné prostředky v probíhajících řízeních. Je tedy z jeho pohledu nesporné, že na rozdíl od obžalovaného byl při všech řízeních považován za zástupce majitele zvířat. Dále namítá, že rozsudek nijak neřeší otázku vlastnictví koní, přitom je zjevné, že společnost musela mít v kritické části rozhodného období od prosince 2018 do dubna 2019 nějakého statutárního zástupce, který je logicky v daném období za jednání společnosti odpovědný. Dále pak namítá, že otázka vlastnictví koní je oblastí dosavadním dokazováním nedotčenou a v tomto směru své námitky rozvádí.

6. Krajský soud z podnětu podaného odvolání **po doplnění dokazování** úplným výpisem z obchodního rejstříku společnosti [REDAKCE] [REDAKCE], spol. s r. o. a společnosti [REDAKCE] [REDAKCE], s. r. o. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost výroků, proti nimž odvolání směřuje, jakož i správnost postupu, kterého jeho vydání předcházelo, jak ukládá ustanovení § 254 odst. 1 tr. řádu, a dospěl k závěru, že **odvolání není důvodné**.
7. Krajský soud zjistil, že byly zachovány **procesní podmínky** v míře nezbytné pro trestní stíhání obžalovaného, neboť usnesení o zahájení trestního stíhání bylo obžalovanému doručeno, obžalovaný měl možnost se k věci vyjádřit a jak obžalovanému, tak jeho obhájci bylo umožněno seznámit se s výsledky vyšetřování. Okresní soud provedl dokazování formálně bezchybným způsobem, provedl dostatek důkazů, při jejichž hodnocení postupoval důsledně podle § 2 odst. 6 tr. řádu, tzn. že je hodnotil podle vnitřního přesvědčení založeném na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i jejich souhrnu. Z odůvodnění jeho rozsudku je patrné, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jak se vypořádal s obhajobou obžalovaného, vysvětlil, čemu věří a proč. Odvolací soud se přesvědčil o tom, že skutková zjištění okresního soudu jsou správná a úplná a v souladu s důkazy provedenými u hlavního líčení. Okresní soud také dostatečným způsobem vysvětlil, jakými právními úvahami se řídil, když v otázce viny a trestu posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení trestního zákona, proto lze v plném rozsahu na odůvodnění napadeného rozsudku odkázat.
8. Odvolací soud odmítl uplatněné **procesní námitky** týkající se dvojího postihu za totéž jednání. Ze spisového materiálu je zřejmé, že společnost [REDAKCE] [REDAKCE], spol. s r. o. byla postížena **rozhodnutím Krajské veterinární správy ze dne 20. 8. 2018, č. j. [REDAKCE]/[REDAKCE]/[REDAKCE]-[REDAKCE]**, k peněžité pokutě 500 000 Kč, a společnost [REDAKCE] [REDAKCE], spol. s r. o. v likvidaci **příkazem téhož orgánu ze dne 30. 4. 2019, č. j. [REDAKCE]/[REDAKCE]/[REDAKCE]-[REDAKCE]**, k peněžité pokutě ve výši 50 000 Kč a **příkazem ze dne 2. 7. 2019, č. j. [REDAKCE]/[REDAKCE]/[REDAKCE]-[REDAKCE]**, k peněžité pokutě ve výši 623 500 Kč. Všechna tato rozhodnutí okresní soud specifikuje pod body 35 – 37 odůvodnění. Namítá-li Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kulhavá

obžalovaný, že ve věci již bylo rozhodnuto, pak s takovými námitkami nelze souhlasit. Jak ostatně již konstatoval první soud, nejde o dvojí trestání, neboť **ve správním řízení byla vždy za jednotlivá, ve výroku těchto rozhodnutí specifikovaná pochybení postihována výlučně právnická osoba** ██████████ ██████████ spol. s r. o., případně ██████████ ██████████ spol. s r. o. **v likvidaci** a nikoli obžalovaný jako fyzická osoba. Odvolací soud ve shodě s prvním soudem konstatuje, že odpovědností právnické osoby za projednávanou trestnou činnost není nijak dotčena trestní odpovědnost fyzické osoby pro shodný skutek. Nadto je třeba konstatovat, že v menších společnostech bývá jednatel totožný s majitelem, jako tomu bylo i v tomto případě. Vystupoval-li proto obžalovaný v určitém období současně i jako jediný jednatel společnosti ██████████, pak ze zákona je odpovědnost jednatele konstruována jako odpovědnost za porušení právních povinností při výkonu funkce. Jedná se o odpovědnost objektivní, tedy bez ohledu na zavinění, která je neomezená (a neomezitelná) a nelze ji předem vyloučit. Právní řád České republiky sice již obsahuje úpravu trestní odpovědnosti právnických osob, nicméně **solidární či simultánní odpovědnost jednatele nadále vyloučena není**. Pokud tedy jednatel svým jednáním naplní znaky skutkové podstaty některého trestného činu, bude z tohoto jednání trestně odpovědný bez ohledu na to, zda trestní odpovědnost bude nést rovněž sama společnost, coby právnická osoba. Namítal-li dále obžalovaný, že nenese odpovědnost za období, kdy byla společnost ██████████ v likvidaci a soudem byla jako její likvidátor jmenována společnost ██████████ v. o. s. (čl. 778), pak v této souvislosti si dovoluje odvolací soud poznamenat, že cílem likvidace je vypořádat veškeré dluhy a pohledávky společnosti a společnost vymazat z obchodního rejstříku. To zpravidla obnáší propuštění všech zaměstnanců, prodej majetku a vypořádání všech závazků, a to, že od tohoto data přestal být obžalovaný statutárním zástupcem společnosti nebyla dotčena jeho práva a povinnosti vyplývající z titulu jmenovaného **jakožto benefičního vlastníka** společnosti ██████████ ██████████, tedy osoby, která byla zodpovědná za zajištění odpovídající odborné péče pro všechny ustájené koně (tedy nejen vlastní). Tato výhrada nemohla obstát.

9. Odvolací soud odmítl i další procesní námitky obžalovaného týkající se použitelnosti, resp. **neexistence zprávy Doc. MVDr. M██████████, PhD**, která skutečně posloužila jako jeden z podkladů pro vypracování ústavního znaleckého posudku. Nejenže v rámci probíhajícího trestního řízení nebyl tento důkaz označen ani dozorcujícím státním zástupcem a následně ani soudem za nezákonný, nadto je od samého počátku trestního řízení **součástí spisového materiálu na čl. 356**. Z číselné žurnalizace spisového materiálu je zřejmé, že dodatečně do spisu být vložena ani nemohla. Rovněž tak nemohou obstát námitky obžalovaného o **porušení zásady legality**, neboť nikoli soudu, ale státnímu zástupci ukládá zákon povinnost stíhat všechny trestné činy, o nichž se dozví. **Řízení před soudem je ovládáno zásadou obžalovací** upravenou v § 2 odst. 8 tr. řádu, dle níž lze obviněného stíhat před soudem pro trestný čin jen na základě obžaloby (návrhu na potrestání) státního zástupce, který zastupuje veřejnou žalobu v řízení soudem. Konečně nemůže obstát ani **námítka o duplicitně vedeném trestním řízení** pro stejnorodou trestnou činnost. V této trestní věci bylo vůči obžalovanému zahájeno trestní stíhání usnesením ze dne 5. 2. 2020 (doručeno obviněnému dne 2. 3. 2020), přičemž stíhaný skutek je časově vymezen obdobím od roku 2017 do 9. 4. 2019. Bylo-li obžalovanému sděleno obvinění pro stejnorodou trestnou činnost v jiné trestní věci, pak tato skutečnost je pro posouzení této trestní věci zcela irelevantní, neboť se eventuálně týká jiné trestní věci, respektive až dalšího trestního stíhání.
10. Pokud jde o **skutkové závěry**, tyto mají i dle odvolacího soudu spolehlivou oporu v provedeném dokazování. Okresní soud přílehlavým způsobem a s poukazem na ustanovení § 3 odst. 1 zák. č. 166/1999 Sb., o veterinární péči vysvětlil, proč je přesvědčen o tom, že obžalovaný po celé sledované období **vystupoval v postavení chovatele**, byť obžalovaný sám použití tohoto pojmu odmítá. Odvolací soud se s argumentací prvního soudu plně ztotožňuje a nad rámec odůvodnění prvního soudu dodává, a obžalovaný tuto skutečnost ani nepopírá, že byl po celé zažalované období tzv. benefičním vlastníkem společnosti ██████████ ██████████, tedy jejím jediným a konečným vlastníkem, nadto se stal dnem 13. 9. 2017 také jediným jednatelem a statutárním zástupcem

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kulhavá

uvedené společnosti. Z hlediska výše citovaného zákonného ustanovení tedy **byl chovatelem, neboť tím je každý, kdo zvíře nebo zvířata nejen vlastní nebo drží, ale i ten, jež byl pověřen se o ně starat**, ať již za úplatu nebo bezúplatně, a to i na přechodnou dobu, a to se všemi povinnostmi vyplývajícími z ustanovení § 4 téhož zákona. Tedy jestliže byla společnost [REDAKCE], tedy potažmo obžalovanému, jakožto jedinému majiteli a v určitém období také jedinému jednateři společnosti svěřena jejich majiteli ve výroku napadeného rozsudku specifikovaná zvířata, pak bylo jeho povinností jakožto chovatele zabezpečit jejich biologické potřeby a zdravotní péči tak, jak vyplývá z výše citovaného ustanovení § 4. Odvolací soud připouští, že ve výroku napadeného rozsudku výslovná specifikace období, v němž obžalovaný vystupoval jako jednatel společnosti, je zavádějící, **neboť přesněji mělo být formulováno „i“ jako jednatel**, nicméně pro stanovení skutkových závěrů je toto pochybení vzhledem k výše jednoznačnému prohlášení obžalovaného o výlučném vlastnictví uvedené společnosti irelevantní.

11. Kromě toho i z výpovědi slyšených svědků je zřejmé, že to byl právě a jedinec obžalovaný, bez ohledu na to, zda v tom kterém období byl jednatelem společnosti, či byl „pouze“ v postavení jejího benefičního vlastníka, kdo nejenže zabezpečoval společnost po stránce personální a kdo tedy nájímal osoby odpovídající nejen za technický chod společnosti, ale zejména to byl on, kdo byl zodpovědný za zajištění odborného personálu zajišťujícího péči o ustájené koně, a byl to také on, kdo po stránce materiální zajišťoval chod společnosti, kdo svědkům (viz např. výpověď svědkyně M. [REDAKCE], Š. [REDAKCE], B. [REDAKCE], Š. [REDAKCE]) uvolňoval finanční prostředky na nákup krmení, či na zajištění veterinární péče, event. kdo buď sám či prostřednictvím třetích osob zabezpečoval péči o kopyta koní či zabezpečení koní proti jejich úniku.
12. Neobstojí ani námitky obžalovaného ohledně **nedostatečné identifikace koní** v úvodní pasáži skutkových závěrů prvního soudu. Vzhledem k výše uvedenému je i dle odvolacího soudu irelevantní, kdo byl jejich skutečným majitelem. Zásadní pro posouzení věci je faktický stav koní a prostor, kde se tito koně nacházeli v době opakovaných kontrol KVS. Okresní soud nepochybil, pokud své skutkové závěry opřel jednak o opakované protokoly o kontrole [REDAKCE] [REDAKCE] prováděné KVS, jež jsou podrobně specifikovány pod body 19 a násl. odůvodnění, o výpovědi jejich zpracovatelů MVDr. R. [REDAKCE] K. [REDAKCE] a MVDr. M. [REDAKCE] R. [REDAKCE], kteří stav boxů, v nichž byli koně ustájeni, i jednotlivých koní v protokolech popsali tak, jak je při provádění kontrol vlastními smysly vnímali a konečně o závěry znaleckého posudku zpracovaného Českou zemědělskou univerzitou, fakultou agrobiologie, potravinových a přírodních zdrojů a jeho zpracovatele Ing. Cyrila Neumanna. Je irelevantní, že znalecký ústav, resp. zpracovatel znaleckého posudku osobně koně i prostředí jejich ustájení neohledával, neboť vzhledem k časovému vymezení páchané trestné činnosti a doby zadání posudku dne 17. 9. 2019 by takové ohledání nebylo objektivní. Vycházel-li zpracovatel znaleckého posudku z fotografické (viz fotodokumentace na čl. 41 a násl.) a písemné dokumentace dodané zadavatelem, tedy zejména z protokolů KVS jak specifikoval v rámci svého výsledku a terénního veterináře doc. MVDr. M. [REDAKCE], Ph.D (čl. 356), dokumentující zdravotní stav 6 koní, kteří byli následně odebráni a svěřeni do náhradní péče (viz protokol na čl. 278), pak nepochybil. Z těchto důkazů jednoznačně vyplývají **zásadní a dlouhodobě neřešené nedostatky** v péči o svěřené koně, boxy koní nebyly dlouhodobě čištěny, koně stáli na souvislé vrstvě hnoje v hygienicky neakceptovatelných podmínkách, přičemž většina koní vykazovala známky dlouhodobého strádání, dlouhodobého mnohaměsíčního zanedbání základní výživy a péče, katastrofální výživový stav zjištěn u drtivě většiny zvířat ve stájích. Šlo o koně na hranici svých životních schopností, u všech zdokumentovaných koní byla zanedbaná péče o kopyta, kdy u jednoho koně bylo zjištěno schvácení (zánět v kopytní kosti), kterému nebyla věnována řádná a pravidelná péče, konstatováno bylo zanedbání péče o zuby, někteří koně trpěli neléčitelnými problémy pohybového ústrojí, u některých koní konstatována značná podvyživenost, nedostatečná zdravotní péče, což v nejednom případě vedlo k jejich úhynutí (viz i pitevní protokol bod 18). To, že obžalovaný nevěnoval koním zákonem předpokládanou péči a nezajistil dostatečný a odborně vyškolený personál k zajištění této

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kulhavá

odborné péče vyplývá i z výpovědi svědkyně B [redacted] M [redacted] i výpovědi svědka Š [redacted]. Svědkyně dále uvedla, že v roce 2017 byla jediným zaměstnancem, který se o koně staral a musela tuto péči zajišťovat i v době své nemoci, neboť nebyl nikdo, kdo by ji nahradil. Vyjadřovala se mimo jiné i k nedostatečnému zajištění přístřešků pro koně na pastvinách, k nedostatku krmiva, nedostatečné péči o kopyta koní, což v nejednom případě vedlo k jejich přerůstání či deformaci kopytní kosti, k nedostatkům v lékařské péči o koně, k nedostatečné evidenci koní, k nedostatkům v zajištění jejich bezpečnosti, což vedlo k jejich útekům a v konkrétně specifikovaných případech i k jejich úhynu apod. Za naprosto šokující je nutno považovat tu část výpovědi jmenované, v níž uvádí, že dala v říjnu 2017 obžalovanému výpověď, neboť se nechtěla dívat, jak umírají koně, což svědčí o mnohém. Za situace, kdy výpověď svědkyně popisuje období bezprostředně předcházející období, které je postihováno protokoly KVS (pozn: svědkyně ukončila pracovní poměr ke konci r. 2017, první kontrola KVS dle spisového materiálu provedena 5. 2. 2018), v nichž jsou v podstatě konstatovány shodné a opakující se nedostatky, o kterých svědkyně hovořila, neměl ani odvolací soud o věrohodnosti tvrzení svědkyně žádné pochybnosti. To, že obžalovaný neměl absolutně žádnou snahu konstatované nedostatky zásadním způsobem řešit a napravit, vyplývá z výsledků kontroly KVS ze dne 7. 2. 2019 (viz bod 24 odůvodnění), z něhož je patrné, že ani v jednom z uložených bodů příkaz k odstranění vytýkaných nedostatků nesplnil. Byť z provedeného dokazování vyplývá, že péče o kopyta koní byla zajišťována buď obžalovaným samotným, či slyšeným svědkem K [redacted], který sám od sebe údajně opravoval i ohradu a prováděl i další drobné opravy, je z důkazů konstatovaných shora zřejmé, že tato činnost a péče o kopyta koní byly nepravdivé a z hlediska opakovaně vytýkaných nedostatků skutečně nedostatečné (viz např. svědkyně B [redacted] a její vyjádření ke stavu kopyt [redacted]), péče o zdravotní stav koní byla nepravdivá, nedůsledná a v podstatě prováděná jen v nejnutejších a akutních případech (viz svědkyně MVDr. S [redacted]), totéž platí i ohledně opakovaně konstatovaných závad týkajících se nefunkčnosti elektrického ohradníku a dřevěného ohrazení apod.

13. To, že u některých koní specifikovaných v protokolu o ohledání na místě samém ([redacted], [redacted], [redacted]), sepsaném Městského úřadu [redacted] ze dne 18. 2. 2019, došlo ke zlepšení výživového stavu a konstatováno bylo i zlepšení ošetrovatelské péče, na věci nic nemění, stejně jako rozhodnutí Městského úřadu [redacted] ze dne 2. 4. 2019 (bod 39) o tom, že dne 9. 4. 2019 dojde z [redacted] k odnětí 6 v rozhodnutí podrobně specifikovaných koní. Toto rozhodnutí je důkazem toho, a z jeho odůvodnění to vyplývá, že chovatel společnost [redacted], jejíž byl obžalovaný jediným vlastníkem přes opakované výhrady ani nadále nemá zajištěný dostatečný počet odborně způsobilého personálu, který by byl schopen rozpoznat příznaky zhoršeného zdravotního, výživného stavu zvířat, ale nadto bylo konstatováno, že koně byli chováni bez odborného dozoru, byli nárázově a nedostatečně krmeni, když při kontrole bylo zjištěno nedostatečné množství krmení pro všechny koně, a když už bylo krmení dohledáno, pak pouze v podobě slámy, konstatována byla nedostatečná a nepravdivá úprava kopyt koní, což se odráží na jejich zdravotním stavu, v terénu zjištěno nedostatečné opatření proti úniku koní apod. (viz čl. 272). To, že následně došlo k navrácení uvedených koní zpět vlastníkovi, nebylo způsobeno nesprávností, či dokonce nezákonností takového opatření, jak bylo namítáno, ale to, že uvedení koně byli vráceni novému vlastníkovi, čímž se dle zápisu v obchodním rejstříku stala ke dni 9. 4. 2019 společnost [redacted], s. r. o., v níž ovšem obžalovaný i nadále figuruje jako její jediný jednatel.
14. I dle přesvědčení odvolacího soudu provedeným dokazováním bylo jednoznačně a s nejvyšším stupněm jistoty prokázáno, že se obžalovaný dopustil jednání, které mu je kladeno obžalobou za vinu a v žádném případě tak ze strany prvního soudu nedošlo k porušení zásady presumpce nevinny ve smyslu článku 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Okresní soud se skutečně logicky a věcně přesvědčivým způsobem vypořádal s obhajobou obžalovaného, vysvětlil, v čem považuje argumentaci obžalovaného za rozpornou, či vyvrácenou. Všechny provedené důkazy také, jak již bylo konstatováno řádně a v intencích ustanovení v § 2 odst. 6 tr. řádu zhodnotil, přičemž nutno

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kulhavá

zdůraznit, že **hodnocení důkazů** je výhradním právem nalézacího soudu a odvolacímu soudu je dovoleno do tohoto procesu vstupovat pouze tehdy, pokud závěry, které jsou z hodnocení provedených důkazů vyvozovány, nemají oporu v provedených důkazech, či pokud odporují pravidlům formální logiky, což není tento případ. V této souvislosti odvolací soud připomíná, že právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny není možno vykládat tak, že garantuje úspěch v řízení či zaručuje právo na rozhodnutí, jež odpovídá představám obviněného. Uvedeným základním právem je „pouze“ zajišťováno právo na spravedlivé soudní řízení, v němž se uplatní všechny zásady soudního rozhodování podle zákona v souladu s ústavními principy (srov. usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 681/04). Toto právo zachováno bylo.

15. Pokud jde o **právní posouzení** uvedeného jednání, pak ani zde se okresní soud nedopustil pochybení, když po právní stránce kvalifikoval jednání obžalovaného jako přečin týrání zvířat podle § 302 odst. 1 písm. b), odst. 2 písm. b), odst. 3 tr. zákoníku ve znění účinném do 31. 5. 2020, neboť skutečně z provedeného dokazování vyplývá, že zvířata specifikovaná ve výrokové části rozsudku týral surovým a trýznivým způsobem namísto veřejnosti přístupným, takovým týraným zvířatům způsobil trvalé následky na zdraví nebo smrt a čin spáchal na jejich větším počtu. Okresní soud také vyložil, co lze za týrání zvířat v obecné rovině pokládat, zabýval se také naplněním subjektivní stránky zažalovaného trestného činu. Odvolací soud se i v tomto ohledu v plném rozsahu s příslušným odůvodněním prvního soudu ztotožňuje a na toto v plném rozsahu odkazuje.
16. Soud v každé fázi řízení zvažuje, které důkazy je třeba provést, případně nakolik je nezbytné dosavadní stav dokazování doplnit. S přihlédnutím k obsahu již provedených důkazů tedy posuzuje, nakolik jsou uplatněné návrhy na doplnění dokazování důvodnými (potřebnými) a které mají naopak z hlediska zjišťování skutkového stavu věci jen okrajový, nepodstatný význam. Rozhodnutí o rozsahu dokazování spadá do jeho výlučné kompetence. Účelem dokazování v trestním řízení je zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí (§ 2 odst. 5 tr. řádu). Je pak na úvaze soudu, jakými důkazními prostředky bude objasňovat určitou okolnost, která je pro zjištění skutkového stavu významná. Z hlediska práva na spravedlivý proces je klíčový právě požadavek náležitého odůvodnění rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 125 odst. 1 tr. řádu a § 134 odst. 2 tr. řádu (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2008, sp. zn. III. ÚS 1285/08, nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 51/96, sp. zn. III. ÚS 402/05), který rozhodnutí soudu prvního stupně v předmětné trestní věci splňuje. Odvolací soud se v rámci svého přezkumného řízení zabýval v zásadě totožnou skutkovou argumentací obžalovaného. Vůči skutkovým závěrům soudu prvního stupně a na ně navazující právní kvalifikaci neměl žádných výhrad, což rovněž v souladu s požadavky zákona (§ 134 odst. 1 tr. řádu) dostatečně zdůvodnil. Pokud jde o obžalovaným uplatněné **návrhy na doplnění dokazování** (doplnění vlastního výslechu, provedení doplňujícího výslechu svědků J. K. a M. R. a provedení nových důkazů, a to výslechy JUDr. I. Š., Ing. A. Č. a JUDr. K. J., MVDr. J. M., MVDr. V. V., zástupce likvidátora společnosti , v. o. s. a P. F., důkaz datovým nosičem obsahujícím 5 videí koní z a jeden obrázek koně, jakož i specifikované listinné důkazy) s ohledem na výše uvedené **považoval za nadbytečné a jako takové je zamítl**, neboť tvrzení k jejíž ověření nebo vyvrácení jsou navrhovány, byla již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností s praktickou jistotou ověřena nebo vyvrácena.
17. Okresní soud nepochybil ani v otázce **postihu obžalovaného**. Správně posoudil všechny skutečnosti relevantní pro volbu druhu i výměry trestu a také správně uzavřel, že s ohledem na skutečnost, že je třeba na obžalovaného hledět, jako by dosud soudně trestán nebyl, lze k nápravě jmenovaného užít **výchovný trest**. Pokud s ohledem na výdělkové poměry obžalovaného přistoupil k uložení **trestu peněžitého**, pak nepochybil. Rozhodl-li však tak, že stanovil peněžitý trest ve výši 150 denních sazeb po 1 000 Kč v celkové výši 150 000 Kč, který doplnil vedlejším trestem zákazu držení a chovu zvířat spočívající v zákazu držení a chovu koní podle § 74a odst. 1 tr. zákoníku v trvání 4 let a trestem zákazu činnosti spočívajícím v zákazu výkonu funkce Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kulhavá

statutárního orgánu, či prokuristy právnické osoby s předmětem činnosti spočívající v držení a chovu koní i osoby jednající na základě plné moci za právnickou osobu s předmětem činnosti spočívající v držení a chovu koní podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku v trvání 4 let, pak lze uzavřít, že zvolená kombinace uložených trestů je s ohledem na charakter spáchané trestné činnosti vhodná, byť s ohledem na postoj obžalovaného ke spáchané trestné činnosti, nulový pocit sebereflexe a zejména pak závažnost spáchané trestné činnosti svědčí pro závěr, že se jedná o **postih spíše mírný**. V ustanovení § 259 odst. 4 tr. řádu zákon omezuje možnosti, kdy může odvolací soud změnit napadený rozsudek v neprospěch obžalovaného. Odvolací soud tak může učinit jen tehdy, jestliže rozhoduje na podkladě odvolání, které bylo podáno v neprospěch obžalovaného, kdy takové odvolání může podat jen státní zástupce a stran výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy nebo o vydání bezdůvodného obohacení i poškozený. Nebylo-li takové odvolání podané v neprospěch obžalovaného podáno, tak jako v tomto případě, platí *zákaz reformace in peius*, ke zpřísnění trestu dojít nemohlo. Jedná se tak o výhradu pouze akademickou.

18. Z výše uvedených důvodů proto bylo **odvolání obžalovaného jako nedůvodné podle § 256 tr. řádu zamítnuto**.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek **přípustný**.

Proti tomuto usnesení **lze** podat **dovolání** k Nejvyššímu soudu v Brně, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti němuž dovolání směřuje, podáním u soudu, který ve věci rozhodoval v I. stupni. Dovolání lze podat pouze z důvodů uvedených v § 265b tr. řádu. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí, a to ve prospěch či v neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání za dovolání nepovažuje, byť by bylo takto označeno.

Praha 5. března 2024

JUDr. Lucie Černá v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kulhavá